

ve og Venstre ikke stemte for lovforslaget om at forbedre forholdene for de bosniske flygtninge her i foråret, når bl.a. jeg i dag har stået og sagt, at det syntes vi var en god og rigtig idé, nøjagtig det samme spørgsmål stillede ministeren torsdag den 17. november 1994 i Folketinget, da vi debatterede V og K's forslag – ministeren stillede det på side 826 i Folketingets forhandlinger, og jeg svarede ministeren på side 827 – og jeg gjorde det helt krystalklart, at der kun var to årsager til, at vi ikke kunne stemme for forslaget dengang. Den ene var, at man ikke ville forlænge midlertidigheden, altså det med, at flygtningene kunne søge asyl efter to år, og den anden var, at man nu gav de flygtninge, der gerne ville vende tilbage til Bosnien frivilligt, mulighed for tre måneders betænkningstid, hvorefter de eventuelt kunne vende tilbage til Danmark. Bortset fra det sagde jeg klart og tydeligt, og det er altså mindre end 14 dage siden: Hvis de to ting var blevet ændret, kunne Det Konservative Folkeparti godt have støttet lovforslaget.

Jeg gjorde meget mere ud af det dengang, end jeg har gjort i dag, og det gjorde jeg altså også i foråret, hvor ministeren spurgte om det samme. Så nu er det tredje gang, ministeren mod bedre vidende står og siger noget, som er decideret usandt. Det synes jeg er for dårligt!

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg synes, det er lidt ejendommeligt, at det skal udlægges som usandt, når jeg stiller dette spørgsmål.

Når jeg stiller spørgsmålet igen, er det, fordi jeg ikke synes, der er givet noget ordentligt svar på det, og jeg vil godt begrunde, hvorfor jeg ikke synes, der er givet noget ordentligt svar:

Når nu Det Konservative Folkeparti siger: Vi vil gerne ruste mennesker så godt som overhovedet muligt til at vende tilbage, så må man også kunne tage konsekvensen af det. Konsekvensen af det er, at man giver de bosniske krigs-flygtninge nogle muligheder for igen at begynde at fungere som mennesker.

Det kan de ikke, hvis de slet ikke må foretage sig noget, hvis de ikke må være ude i jobtræning, hvis de ikke må være i uddannelse, og derfor mener jeg ganske enkelt ikke – på trods af spalte dit og spalte dat – at Det Konservative Folkeparti overhovedet har givet et svar, der er gyldigt og i sammenhæng med det, som man i øvrigt siger man arbejder for.

Man siger jo, at man arbejder for, at det skal være mennesker, der kan være værdifulde for

det samfund, de skal vende tilbage til, at de skal kunne deltage i genopbygningen. Det kan vi jo ikke sige det vil være, hvis det er mennesker, der er hårdt psykisk belastede, når de vender tilbage om to, tre eller fire år, fordi de intet har måttet deltage i i det danske samfund.

Det er den dobbeltmoral, jeg anfægter. Jeg har været skuffet over den, da vi mødte den første gang. Jeg var også skuffet over den, da vi mødte den i forbindelse med debatten her for en 2-3 uger siden, og jeg synes stadig væk ikke, at der er leveret et svar, der er logisk, der har sammenhæng med det, man siger man vil, og som samtidig lever op til det, som vi kan sige er det almindelige overordnede menneskelige hensyn til den gruppe, det drejer sig om.

Jeg vil godt gentage: Det er den allermost sårbare gruppe mennesker, der lever i Danmark i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg skal citere direkte fra min ordførertale den 17. november 1994. Jeg sagde (Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 815), »... vi kan bidrage til genopbygningen på to måder. For det første skal vi forlænge den midlertidige opholdstilladelse for samtlige 20.000 eksjugoslaver.«...»For det andet skal tiden – det drejer sig måske om år – indtil de knap 20.000 kan vende tilbage, anvendes til at kvalificere dem til den tilværelse, de skal tilbage til. Tiden skal anvendes såvel teoretisk som praktisk for både voksne og unge.

Jeg mener ikke, at vi skal betragte eksjugoslaverne som specielle flygtninge, men snarere som mennesker, der er på træning eller på kursus her i Danmark, som skal gøre dem rustede til at genopbygge deres eget land den dag, situationen tilsiger det.«

Og jeg sluttede med at sige:

»Og dette trænings- eller kursusophold i Danmark bør være vort vigtigste bidrag til genopbygningen af det tidligere Jugoslavien. Man kan kalde det en slags praktisk ulandsarbejde, hvor vi starter genopbygningen, allerede inden freden er kommet.«

Det har jeg sagt tre, fire eller måske fem gange. Jeg har også været inde på det tidligere i dag. Jeg har sagt, og jeg vil gerne gentage det: Vi vil være med til alt, der trækker i den retning, under én afgørende forudsætning, og det er, at vi stadig væk holder fast ved, at det er midlertidigt, og den dag, krigen er slut, skal al denne